



Za oponou času



Jan Mach

Edice Milé tisky



Za oponou času

O dolnopaseckém divadle

Jan Mach

Úvod

V divadelním souboru na Dolních Pasekách jsem působil patnáct let (1965–1980). Poznal jsem tu nadšenou a obětavou partu a navázal krásné přátelské vztahy. Tato doba se mi stále připomíná. Občas potkávám některé herce, třeba Luďu Kolečka, jenž navštěvuje na Pasekách rodinou dřevěnici, herečku Zuzku Vaškovou, která uplatnila své vlohy ve Valašském muzeu, Aničku Baslovou a také děvčata od Drápalů z Mokrého a Táňu Večeřovou, s nimiž se pravidelně vidím v neděli. Držím palce a fandím ochotníkům ve Valašské Bystřici, Hroznové Lhotě arodném Zubří, kde nedávno nastudovali hru místního autora a písmáka Jana Koláčka „Láska na horách“. K mému údivu se na staré fotografii herců této hry z roku 1936 objevil i můj tatínek a jeho sestra Marie.

Byla by škoda, aby zajímavá a dlouhá doba, kdy se na Dolních Pasekách hrálo divadlo a Kamenec byl střediskem bohaté kulturní činnosti, upadla v zapomnění. To mě vedlo k tomu, že jsem doma vyhledal fotografie a další materiály. Postupně jsem začal navštěvovat i bývalé pasecké herce, nebo jejich potomky.

Vyšlo v rámci projektu tvůrčí skupiny seniorů
„Město v mé paměti“ při Městské knihovně
v Rožnově pod Radhoštěm.

Ze Zubří do Pasek

Když jsem poprvé navštívil v roce 1957 krásné údolí Dolních Pasek, netušil jsem, že se stane za několik let mým druhým domovem a že tu strávím největší část svého života.

V zimním období se zde toho roku konaly okresní lyžařské závody osmiletých středních škol. Ve vyřazovacím závodě naší třídy v Zubří jsem skončil na druhém místě, a tak do skupiny žáků, kteří reprezentovali zuberskou školu, vybrali učitelé i mne. V den závodu nás autobus dopravil do Rožnova – Dolních Pasek na místo závodů. Moje disciplína byla běh na lyžích. Trať vedla do kopce z údolí Mokré horní cestou na Pařeničky, kolem dřevěné chalupy rodiny Andryšovy (Kubínovy), pokračovala na Pavlačky a odtud se sjíždělo zpět do Mokrého. Na umístění se nepamatuji – asi to moc slavné nebylo.

Po ukončení osmiletky jsem pokračoval ve studiu na UŠ v Rožnově a dále na SŠ vakuové elektrotechniky. Na praxi v Tesle mě objevil muzikant Láďa Štrunc, a tak jsem začal docházet a hrát v souboru Radhošť. Tam jsem poznal svou budoucí manželku, tanečnici Zdeňku Andryšovou a v roce 1965 objevil Dolní Paseky podruhé.

Zdeňka nejen tančila v souboru, ale také v té době nacvičovala s dolnopaseckými ochotníky hru „To byl český muzikant“. Herci mě brzy přijali mezi sebe a využili mé záliby v hudbě k nácvičce písni, jež doprovázely děj hry o skladateli Kmochovi. Divadlo na Pasekách mělo mezi místními obyvateli mnoho příznivců, kteří se vždy těšili na novou hru. Divadlu se dařilo i proto, že se dalo spolehnout na staré zkušené herce a režiséra. To, že se na Dolních Pasekách postavil kulturní dům Kamenec (nyní sídlo výroby svíček Unipar), bylo záslužné rozhodnutí. Pasečané se tu často a rádi scházeli při muzice, na plesích a zábavách (hodová, maškarní, odvedenecká, vinobraní). Tam projevovali radost ze života, svůj smysl pro legraci a uplatňovali divadelní vlohy. Svědčí o tom i vystoupení a scénky při kácení máje.

Kácení máje



Průvod ke kácení máje

Vystoupení účinkujících u Kamence

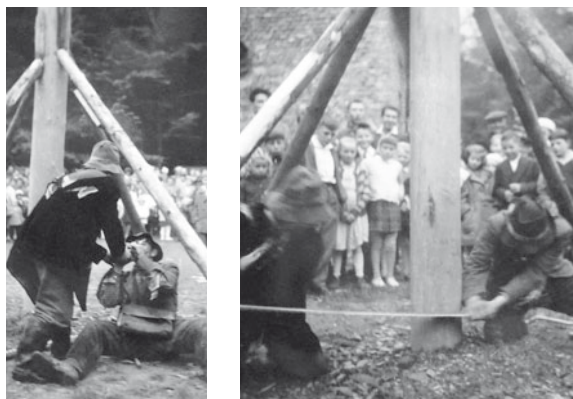


Sraz účinkujících před kácením byl za potokem u domku Jožky a Lidky Drápalových. Tady se zkušelo a odtud vycházel i průvod, který pokračoval na prostranství před Kamencem, kde byl postaven máj.

Lidka Kulišťáková: „Hodně švandy jsme si užili při kácení mája. Chlapi měli udělanou kyjaňu na zatlúkání sekyry tak, že na toporu byl uchycený kameninový hrnec. V něm bylo peří, popel a ještě kocúr. Když potlúkli kyjaňu do sekyry, tak sa hrnec rozbil, kocúr vyskočil a peří s popelem sa rozletělo.“



Jožka Drápala s kyjaňú



Scénky z kácení máje

Divadlo

Divadlo se původně hrálo v zájezdním hostinci U Semerků. Kamenec se začal stavět v r. 1945. Po dokončení se využíval větší sál a prostor tohoto kulturního zařízení. Pro první hru „Tvrde selské palice“ byla vhodně použita otevřená veranda Kamence (asi r. 1954). V sále se pak hrávalo vlevo pod obrazy s valašskými motivy, později v čele sálu na jevišti, které mělo potřebné technické vybavení. Místní obyvatelé Kamenec během času několikrát obětavě opravovali a přestavovali, aby stále vyhovoval novým potřebám.

Příchod řídícího učitele Emila Vaška na školu v Dolních Pasekách vedl k rozvoji divadelní scény. Začal nacvičovat s dětmi divadelní představení, především pohádky, a režírovat divadelní představení dospělých.

Herci rádi vzpomínali na hry a role, ve kterých v minulých letech vystupovali.

Ve skupině herců jsem poznal silné tahouny. Rád si připomenu Ludvu Slováka, jenž byl nejen sympatickým hercem, ale byl i tím, kdo začínal organizovat nový nácvik. Sháněl scénáře, pře-

mýšlel o rolích a přesvědčoval herce, kteří by se na ně hodili. Staral se i s dalšími ochotníky, aby byly k dispozici kostýmy a potřebné rekvizity. Pomáhal s nácvikem i režii a často mne zval na pomoc s výběrem a přenášením kulis, které se skladovaly na půdě Kamence.

Každý člen paseckého divadelního souboru dělal všechno proto, aby se hra zdařila a diváci byli spokojeni. Mnoho obětavé práce odvedli zapálení herci Luďa Koleček, Anička Baslová, Jura Jakšík, Honza Krcha a manželé Gerlichovi, Mrkvicovi, Drápalovi (Franta), Drápalovi (Jožka), Drápalovi (Boja), Cébovi a jiní.

S každou divadelní hrou byla spojena řada potřebných činností a zajištění mnoha drobností: texty, vhodní herci, hudba, kulisy, kostýmy, osvětlení, vytápění, občerstvení a domluva divadelních představení v okolních obcích.

Při výběru her se dlouho zvažovalo co hrát. Hra se měla nejen líbit divákům, ale také musela mít naději, že bude schválena pracovníkem, dohlížejícím na nezávadnost kulturních akcí. Objevil se pravidelně při zkoušce na Kamenci, aby text hry proškrtal, nebo také zamítl. Převážnými tématy her, které měli lidé rádi, byly různé druhy komedií a také dramatické příběhy z venkovského prostředí.

Když jsme se dohodli, co budeme hrát, obsadily se role a v zimním období se začalo zkoušet. Po Velikonocích se hrálo. Premiéra proběhla na Kamenci a podle reakce příbuzných, známých a sousedů jsme hru zhodnotili a upravili. Další představení se uskutečnila podle zájmu pořadatelů např. v Házovicích, na Horních Pasekách, ve Valašské Bystřici, na Horní Bečvě, na Hutisku a jinde. Závěr sezony jsme zakončili přátelským posezením herců.





Fota ze setkání herců na Kamenci

Zažil jsem i mnoho divadelních představení na profesionální úrovni ve Zlíně, Ostravě, Novém Jičíně i v Praze. Byly to krásné zážitky.

Přesto má amatérské divadlo v podání ochotníků své osobité kouzlo. Na scéně se převtlili do divadelních postav příbuzní, kamarádi a sousedé, které jsem znal. Tito nadšenci v sobě nesli, přes všechny životní obtíže, nadšení pro divadlo a naši potřebný čas, aby potěšili sebe a své okolí veselými i poučnými divadelními scénkami. Někteří byli na jevišti trochu nesví, těžkopádní, vypadli z role a zapomněli text. Vykulené oči a stékající pot byl jasný signál. Když vypadla paměť, tak i nápověda za oponou, nebo v budce, když herec dobře „špicoval uši“, měla ve hře své důležité místo. U nás ji zajišťovala vynikající Mirka Cébová. Příjemné bylo hrát s kamarády, kteří měli schopnost pamatovat si i ostatní role. Nejen že nenápadně „nahodili“, ale mnohdy kamarádův text upravili a odříkali.

Nejkrásnější odměnou za čas věnovaný nácvičku byla odezva diváků, kteří přesto, že zažili brepty, výpadky, falešný zpěv a jiné nedostatky, nás odměňovali veselým smíchem a velkým potleskem. U srdce hrálo, když jsme se na závěr několikrát vraceli za neutuchajícího potlesku na jeviště a před oponu.

Divadelní hry na Dolních Pasekách

Informace k divadelním hrám byly získány ze vzpomínek herců, identifikováním osob na dochovaných fotografiích a studiem ojedinělých scénářů. Obsah některých her se nedochoval ani v paměti dosud žijících herců. K některým hrám nejsou snímky. Za názvem hry je připojen rok, kdy se uváděla. Údaj v závorce je odhad, podle věku herců na fotografiích.

Matčino srdce

(1954)



Hráli: Pavel Krcha, Vašek Šimurda, Vašek Koleček, Lidka Drápalová, Luďa Koleček, Luďa Slovák, Emilka Andrášová, Aleš Mrkvica

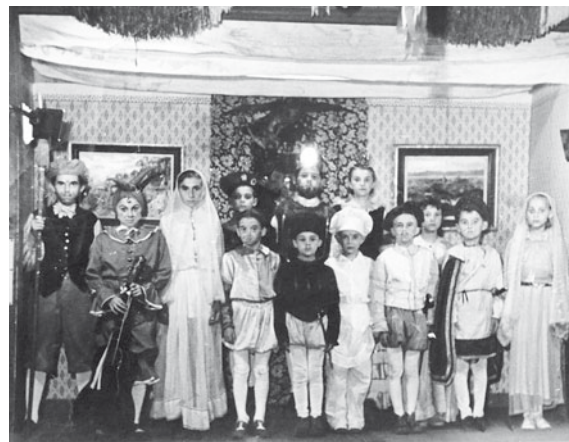
Král Nešetřil a víla Spořivost

Hra o pěti dějstvích 1955

Král Nešetřil je na mizině. Nic si neodepře, služebnictvu dobře platí a pořádá nákladné zábavy. Žádný z rádců mu neumí poradit jak sehnat peníze. Jeden sice radí zvýšit daně, druhý zavést clo na všechno, co se doveze i vyveze, a třetí, aby vydal a rozprodal milion losů. Král však zná situaci ve svém království a ví, že tyto rady nejsou k ničemu. Jedině princ Radim, kterému se líbí princezna Belinda, radí šetřit. To se králi, zvyklému na pohodlí a nádherné zábavy, nelíbí a rozejde se s ním ve zlém. Problém se nevyřešil, a proto jsou vysláni Kašpárek a Hromotluk do světa zjistit jak přijít k penězům. Došli až do říše víly Spořivost. Na stěnách si mohou přečíst citáty: „Kdo šetří, má za tři“, „Chceš-li mít majetek, nekuř cigaretek“, „Bavit se jdi do přírody, pro žízeň se napij vody“, „Šetří, spoř a pracuj, dobu jídla zkracuj“. Víla dává radu, ať král šetří, platí dluhy a spoří na horší časy. K jídlu dostanou černý chléb a mléko. Napřed k tomu

nedůvěřivě čichají, ale potom jim neznámé jídlo zachutná. Při rozloučení víla Spořivost poradí, aby trůn i princeznu dal král šetrnému a moudrému princovi Radimovi. Vyslanci také dostanou vkladní knížky, aby si do nich mohli spořit.

Král radu přijme, usmíří se s Radimem, uspořádá svatbu a všechno se v dobré obrátí.



Hráli: Milan Vašek, Lidka Drápalová, Milada Frňková, Luďa Slovák, Franta Trčka, Franta Drápala, Aleš Mrkvica, Emča Trčková, Zuzka Vašková

Chudák manžel

Georgé Dandin,
komedie o třech dějstvích 1956

Bohatý venkovan Jíra Danda udělal, jak sám říká, „arcipitominu“. Vzal si za ženu baronesu – přizemnil se do panského. Brzy jen bezmocně sleduje, jak mizí peníze a mění se mu život.



Hráli: Jura Jakšík, Vašek Koleček, Drahuška Mrkvicová,
Marie Vašková, Táňa Večeřová, Josef Jurajda,
Mirek Filip, Břeťa Frňka
Režisér: řídící učitel Emil Vašek

Maryša

Alois a Vilém Mrštíkové,
drama o pěti dějstvích (1957)

Známý příběh z moravské dědiny o nešťastné lásce vrcholí, když mlynář Vávra vypije otrávenou kávu, kterou mu donese Maryša.

V Národním divadle proběhla premiéra hry r. 1894. V Zubří r. 1961 zahrál mlynáře Vávru se zuberskými ochotníky národní umělec Jaroslav Vojta.



Hráli: Jan Krcha, Tonda Frňka, Ludva Slovák, Jožka Drápala, Vašek Koleček, František Trčka, Jarka Plandorová, Anička Baslová, Mírek Filip, Táňa Večeřová, Emil Vašek, Marie Vašková, Milada Maleňáková, Jenka Plandorová, Josef Jurajda, Mírek Mrkvica, Drahuška Mrkvicová

Kašpárek u notáře aneb Kdo šetří, má za devět

1958

Tři synové zdědí po otci majetek. Jeden má dostat peníze (sto tisíc korun), druhý chalupu a pole a třetí dřevěnou truhlu.

U notáře se dohadují, co si kdo vezme. Nakonec, Jan bere peníze – ještě studuje, Václav chalupu a pole a Petr si má vzít truhlu, protože je truhlář.

Zdá se, že skromný Petr Loukota dopadl nej-
hůře. Dlouho váhá s otevřením truhly, až ho poz-
ději manželka přesvědčí, ať záhadu neodkládá.

Petr objeví, jak předpokládal, že truhla je prázdná. Uvnitř je jen křídou napsaný otcův odkaz. Má říct notáři heslo: „Malá zrnka, malý klas, malé pole a přece se jím velké pytle naplní.“ Když Petr řekne notáři heslo, dostane vkladní knížku na pět tisíc korun, kterou otec uložil u notáře. Má to ovšem háček. Notář údajně půjčil otci peníze a Petr musí po dvacet let měsíčně splácet padesát korun.

Když chce Petr vybrat pět tisíc z vkladní knížky, zjistí, že nyní to je s úrokou už patnáct

tisíc. Má radost, protože potřebuje přistavět truhlárnu.

Po letech navštíví Petra bratři. Jan, jenž měl ohromné plány, peníze s kamarády prohýřil a Václavovi shořela chalupa i s penězi, které ukládal do slavníku.

Dvacet let Petrovi uteklo a dluh je splacen. Nyní ho čeká překvapení. Nešlo o splácení dluhu, ale otcův odkaz byl vlastně spořením. Petr má tak nečekaně naspořeno dvacet dva tisíce korun.

Pro diváky zpestřil režisér hru i tím, že do ní vložil místní názvy, jako např. zájezdní hostinec U Semerků na Dolních Pasekách.



Hráli: Vašek Šimurda, Aleš Mrkvica, Luďa Slovák,
Pavel Krcha, Vašek Jurajda, Emílie Andrýsová,
Zuzana Vašková
Režisér: řídící učitel Emil Vašek

To byla noc

1958



Hráli: Mirek Filip, Milada Maleňáková, Emil Vašek,
Drahuška Mrkvicová, Táňa Večeřová, Slávek Polášek,
Svaťa Bůžek, Anička Divínová (Baslová), Josef Jurajda,
Ludvík Slovák

Třetí zvonění

(1959)



Hráli: Drahuška Mrkvicová, Vašek Koleček, Táňa Večeřová, Mírek Filip, Anička Baslová, Břeťa Frňka, Josef Jurajda, Lidka Skalíková (Schmitková), Marie Vašková, Jirka Jakšík, Věra Pavelková, Ludvík Slovák, Mírek Mrkvica, Emil Vašek

Zdravý nemocný

Molière, vlastním jménem
Jean-Baptiste Poquelin,
komedie s tanci o třech dějstvích (1960)

Pan Argan je těžký hypochondr. Stále si naříká na své zdraví a denně k sobě volá lékaře. Jeho druhá, mladá žena Belina věří, že brzy ovdoví a zdědí majetek. Přestože Argan má dvě děti, dělá mu manželka pomyšlení, aby ji ustanovil univerzální dědičkou. Situace jí nahrává. Arganova dcera Anděla si nechce vzít lékaře Tomáše Diaforiuse, kterého jí otec stále vnucuje, protože miluje mladíka Kleantese. Otec sleduje bezohledně především svůj sobecký zájem, aby měl doktora stále po ruce.

Arganův bratr Berald, který do problému vidí, se už na celou situaci nemůže dívat a má v plánu husarský kousek. Po delší rozmluvě se mu podaří přesvědčit Argana, ať zahraje mrtvého, a podle reakcí členů rodiny pak pozná, kdo ho má opravdu rád. „Nemocnému“ se myšlenka zalíbí a zahraje roli mrtvoly. Když Belina přijde do pokoje, neskrývá před služkou i „mrtvým“ svou radost a říká, že jí byl odporný a na obtíž.

Dcera Anděla naopak pláče a lituje ztráty otce. Tak se bratrovi podaří, že Argan prohlédne.

Aby se Arganovi zjednodušila lékařská péče, doporučí mu Berald, ať vystuduje na doktora. Vlastně, proč by měl studovat, když je chytřejší než někteří doktoři? Bratr zajistí fingovanou komisi a přímo v domě proběhne slavnostní promoce.



Hráli: Jan Krcha, Josef Jurajda, Lidka Drápalová, Táňa Večeřová, Svaťa Bůžek, Vašek Polášek, Ludva Slovák, Tonda Frňka, Emil Vašek, Franta Drápala, Mirek Filip, Milada Maleňáková

Perníková chaloupka

1961



Hráli: lesník – Jarek Drápala,
kmotřička – Dana Drápalová, Mařenka – Iva Andrllová,
Jeník – Vlasta Holiš, jezevec – Franta Drápala,
liška – Vlasta Drápalová, maminka – Věra Drápalová,
tatínek – Emil Andrýs, kmotr – Luďa Slovák,
ježibaba – Emilka Andrýsová,
dědeček – Slávek Plandor, srnka – Lidka Slováková
Režisér: řídící učitel Emil Vašek

Lucerna

Alois Jirásek,
divadelní hra o čtyřech dějstvích 1961

Ve mlýně žije mlynář Libor se svou babičkou a sirotkem Haničkou. Kolem mlýna v náhonu se pohybují vodníci Ivan a Michal. Michalovi se Hanička líbí a neúnavně na ni líčí pentličky.

Vesničané si mlynáře váží a často přicházejí do mlýna. Na panství, do kterého mlýn patří, se připravuje velká slavnost. Má přijet majitelka panství, mladá kněžna. Vrchní posílá do mlýna mušketýra s příkazem, aby se mlynář zúčastnil oslavy. Ten ale odmítne, protože na rozdíl od okolních vesničanů, kteří jsou panstvu povinni robotou, je svobodný člověk. Vůči panstvu má jedinou povinnost. Kdykoli si to budou přát, musí jim na cestu posvítit lucernou. Ani Hanička nepůjde za družičku. To vrchního rozhněvá a rozhodne se ho potrestat skácením prastaré památné lípy.

Kněžna se svěří dvořanovi, se kterým jede v kočáru, že je unavena stálými poklonami úředníků a poddaných a stejnými koktavými uvítacími proslovky. Na panství ji zaujme sdělení

vrchního o odbojném mlynáři a chce ho poznat. Využije svého práva, že mlynář je povinen jí svítit lucernou, a přikáže, ať jí svítí na cestu do lesního zámečku. Z různých důvodů se tam vydají i vodníci a muzikanti, aby kněžně zahráli. Hanička se mezitím ukrývá před dvořanem, jenž ji pronásleduje, do lípy. Dvořan s vrchním dojdou k lípě, kterou chtějí kácet, ale dorazí tam i mlynář. Chrání lípu vlastním tělem a kněžna, jež si váží nepoddajného a odvážného mlynáře, zakáže lípu porazit. Poslední závazek, který mlynář má – svítit panstvu na cestu, zruší kněžna tím, že lucernu – symbol nesvobody, rozbije.

Všichni, kteří mají mlynáře rádi, se už těší, že ve mlýně bude brzy svatba mlynáře Libora s Haničkou.





Hráli: Luďa Koleček, Jarka Slováková, Marie Frňková, Staňa Slováková, Zuzka Vašková, Mirek Mrkvica, Jožka Drápala, Ludvík Slovák, Bohuš Drápala, Anička Baslová, Pepek Polášek, Lidka Drápalová, Mirek Halamíček, Rosťa Kopřiva, Vašek Koleček, Mirek Filip, Drahuška Mrkvicová, Jan Kačmárik, Franta Drápala, Jarka Plandorová, Jan Basel, Božena Halamíčková, Emil Vašek, Laďa Hasalík

Tři sestry a růže

(1962)



Hráli: Lidka Drápalová, Čenda Pavlík, Lidka Slováková, Zuzana Vašková, Alena Marková, Luďa Slovák, Věra Drápalová, Marie Frňková, Zdenka Drápalová, Emílie Andrysová, Slávek Plandor, Aleš Mrkvica

Její pastorkyňa

Gabriela Preissová,
drama z moravského venkovského života
o třech dějstvích 1962

Ve mlýně žije se dvěma vnuky výminkářka, stařenka Buryjovka. Mlýn dostal vnuk Števo, který ale utrácí. Rád se napije v hospodě a platí muziku. Ve mlýně pracuje i jeho sestřenice Jenůfka, která ho má ráda. Števo je právě u odvodu a Jenůfka doufá, že ho neodvedou.

Druhý vnuk Laco se snaží zaujmout Jenůfku, ale to se mu nedaří. Při vzrušeném rozhovoru ji ve zlosti nedopatřením škrábne nožem ve tváři a teď věří, že se už Števovi nebude líbit.

Števa neodvedli, Jenůfka je tomu ráda, ale je zraněná a už se mu nelíbí. Navíc s ním očekává dítě, a tak si ji její nevlastní matka, která se stará o kapličku (proto má přezdívku „kostelnička“), odvede. Jenůfka porodí dítě, ale otec se ani jednou nepřijde podívat. Kostelnička vidí, jak je její nevlastní dcera, její pastorkyňa, nešťastná. Když dcera spí, odnese dítě a tvrdí, že zemřelo. Laco si chce přes všechny skutečnosti, které vyjdou najevo, Jenůfku vzít za ženu.

Ta vidí, že ji má opravdu rád a souhlasí. Všechno se zkomplikuje, když je dítě nalezeno mrtvé pod ledem. K zlému činu se kostelnička přizná a půjde k soudu. Jenůfka, její pastorkyňa, si kvůli tomu nechce Laca vzít. Byla by to pro něj kvůli aféře, jak ji vnímají lidé v okolí, velká oběť. Laco ji však přesvědčí, že přes všechny nepříjemné okolnosti bude stát při ní a stále ji má rád.



Hráli: Emil Vašek, Mirek Filip, Jenda Baroš,
Mirek Halamíček, Anička Baslová, Anežka Gerlichová,
Staňa Slováková, Růža Kopřivová, Marcela Frňková,
Zuzka Vašková, Jarka Slováková, Ludva Slovák,
Táňa Večeřová, Zdenka Drápalová, Draha Mrkvicová,
Jarka Plandorová, Ruda Kopřiva, Lidka Drápalová,
Božka Halamíčková, Jan Basel

Paličova dcera

(1963)



Hráli: Zdenka Drápalová, Luďa Koleček, Míša Mrkvicová, Lidka Frňková, Staňa Slováková, Zuzana Vašková, Alois Gerlich, Josef Jurajda, Anežka Gerlichová, Mirek Mrkvica, Vašek Šimurda, Franta Drápala, Lidka Drápalová, Táňa Večeřová, Mirek Halamíček, Mirek Cébe, Mirka Cébová, Jirka Jakšík, Bohuš Drápala, Jožka Drápala, Tonda Frňka, Ludvík Slovák

Pan Měsíček obchodníkem

(1964)



Hráli: Mirek Mrkvica, Slávek Polášek, Jožka Drápala, Ludvík Slovák st., Pepík Polášek, Táňa Večeřová, Anežka Gerlichová, Mirek Filip, Zuzka Vašková, Ludvík Slovák ml.
Režisér: Alois Gerlich

Kolébka

Alois Jirásek,
dramatický žert o třech dějstvích 1965

Příběh se odehrává v roce 1378 v křivoklátských lesích. Král Václav IV. jede na hrad. Cestou se zastaví v hájovně, kde poznává Alenu, vnučku hajného, s jejím milým, studentem Janem. S ním si vymění role. Tato záměna, i když to nebylo v původním plánu, vede až k potrestání zákeřného purkrabího trestem pohoupáním v kolébce. Takto se jindy na hradě trestaly povětrné ženy.



Hráli: Lidka Drápalová, Jožka Bradáč, Pavel Krcha,
Boja Drápala, Jožka Drápala, Zuzka Vašková,
Ludvík Slovák ml., Jarka Slováková, Vašek Koleček,
Ludvík Slovák

To byl český muzikant

Hra ze života muzikanta

a skladatele Františka Kmocha 1966

V malebné české vesničce bydlí poblíž školy učitelský mládenec František Kmoch. Ten při svém učitelském povolání věnuje veškerý volný čas hudbě.

Jeho zpěv a hra na housle okouzly dceru pana řídícího Cilinku. Jejich srdce si k sobě brzy našla cestu, ale paní řídící vztahu nepřeje. Vyhlédla pro dceru mysliveckého mládence Zajíčka a snaží se Cilince Kmocha znechutit. Nejdříve se jí to nedaří, později pomůže náhoda. K bytné Františka přijíždí z Kolína neteř Pepinka, která obdivuje Kmochovy písně. Ten rozradostněn tímto vzácným porozuměním zpívá píseň „Andulko šafářová“ a tančí s Pepinkou na návsi. Cilinka to vidí a hlavou jí proběhne, že maminka může mít pravdu, když říká: „Kmoch by nežil pro tebe, ale hlavně pro hudbu. Po večerech bys byla sama a u muziky tančit nemohla, protože František by hrál a na tebe neměl čas.“

Zajíček Cilince nepřestává nabíhat, nabízí, co všechno pro ni udělá, a Kmocha pomlouvá. I když pan řídící drží nad Františkem ochran-

nou ruku, dostane Kmoch výpověď. Neuposlechl výzvy nadřízených, aby zanechal hraní po večerech. Podle nich se to pro učitele nehodí. Na Cilinku tato poslední rána dolehne tak silně, že Kmocha veřejně odmítne. Zdrčený František vidí jediné východisko v cestě do ciziny, která snad k němu bude laskavější. V těžké situaci mu nejvíce pomůže Pepinka, neboť má vlivné známé. Ti Kmochovi zajistí, že bude mít v Kolíně svou vlastní hudební školu. Kolínská městská rada uznává hudební umění Františka Kmocha a rozhodne se ho jmenovat kapelníkem městské kolínské hudby s platem 1000 zlatých ročně.

V divadelní hře zaznívají krásné melodie: Vy zelení hájové..., Čechy krásné..., Přijde jaro..., Písně dcery ducha mého..., Zasviť mi, ty slunko zlaté... a další.



Hráli: Zdeňka Andrýsová, Ludvík Slovák, Zuzana Vašková, Anežka Gerlichová, Břeťa Pohořelský

Selský práh

Miloš Kulišťák,
podle stejnojmenného románu
Metoděje Jahná, drama o pěti obrazech 1967

Tomek Trusina potká na cestě hezké venkovské děvče Marušku Kejnarovou a nabízí, že ji doprovodí. Ta ho odmítá, protože Tomek je z gruntu a má si vzít bohatou Cilkou Kubjátovou.

Na dědině se má zvalovat máj a Tomek se od svých kamarádů dozvídá, že za Cilkou dochází chvalkovský mlynář. Rozhodne se ji pokořit, a proto na zábavě tančí jen s Maruškou. Ta je z chudé chalupy a Tomek, přestože se to otci nebude líbit, slibuje, že si ji vezme za ženu. Maruška mu uvěří. Po čase zjistí, že s ním čeká dítě, a Tomek, vědom si svého slibu, nedá na rady svého otce a s Maruškou, které mezitím zemřel tatínek, se ožení. Tchán Trusina Marušku upozorňuje, ať počítá s tím, že na gruntě to nebude mít lehké. V hospodářství je stále mnoho práce. Brzy se ukáže, že měl pravdu. Tomek vidí jen práci, důležité je sklidit úrodu, a tak se zanedbává zdraví. Malý chlapec i služebná Barbora onemocní. Také Maruška cítí, že jí ubývají síly,

a lékař u ní zjistí zápal plic. Služebné Barboře už není pomoci a umírá.

V dědině jsou hody, ale Tomek s ohledem na ženu chce zůstat doma. Maruška vidí jeho chuť jít na zábavu, a proto jej na ni posílá. Když Tomek odejde, zjišťuje, že je už na pokraji svých sil. Rozhodne se, že si vezme ogárka a uteče „temu selskému práhu“. Jakmile otevře dveře a překročí práh, opustí ji síly, zastaví se a pomalu padá mrtvá k zemi.



Hráli: Draha Mrkvicová, Ludva Slovák, Emilie Andrýsová, Vašek Šimurda, Jirka Jakšík, Alois Gerlich, Vašek Koleček, Boja Drápala, Zdenka Drápalová, Jožka Drápala, Lidka Drápalová, Luďa Koleček, Staňa Slováková, Mírek Halamíček, Věra Drápalová, Dana Drápalová (Vlková), Pavel Krcha, Vlasta Drápalová, Petr Černoch, Anežka Gerlichová
Režisér: Alois Gerlich



Poděkování Miloše Kulišťáka (vpravo) režisérovi Aloisi Gerlichovi



Obraz, kterým Miloš Kulišťák ocenil představitelku hlavní role. Text pod obrazem: Za vynikající podání Marušky v mé divadelní hře „Selský práh“ Emilce Andrýsové vděčně Miloš Kulišťák

Dámy a husaři

Alexandr Fredro,
komedie o třech dějstvích (1971)

Major a jeho kamarádi, staří vojáci, tráví spokojeně dovolenou v majorově domku na vesnici. Problémy jim začnou, když za majorem přijedou tři hašteřivé starší dámy, majorovy sestry. Přivezou s sebou kamarádku s mladou hezkou dcerou Žofií. Sestry mají v plánu oženit majora s Žofií, přestože ta má ráda poručíka Edmunda. Z počátku to vypadá, že se jim záměr podaří uskutečnit. Major napřed odmítá kvůli značnému věkovému rozdílu, ale sestry jsou výmluvné a umí to podat tak, že souhlasí. Situace se dále zaplétá. Když se nakonec zjistí, že Edmund s Žofií se mají rádi, major rád ustoupí a mladým lidem dokonce připsíše statek.

Hráli: Jan Mach, Jirka Jakšík, Luďa Koleček,
Drahuška Mrkvicová, Anežka Gerlichová,
Zdeňka Machová, Stáňa Slováková, Vlasta Drápalová,
Ludvík Slovák, Mirek Halamíček, Emil Andrýs

Prach a broky

Václav Bárta,
veselohra o třech dějstvích (1972)

Na velkostatek má přijet mladý pán Pavel Vrbenský. Přísný fořt Truneček proto nařizuje hajnému Kvíčalovi udržovat v lese pořádek. Ten mu neustále narušuje babka Kokoračka se svou schovankou Žanynkou. Chodí mu do lesa na roští. Na stará místa, kde kdysi sloužil jako dragoun, se přichází podívat pan Dlabola se synem Filípem, který se na první pohled zamiluje do Žanyny.

V hájovně se ubytuje hezká Slávka Klímová z Prahy. Říká, že chce napsat nový román. Přitom má v úmyslu se seznámit s Pavlem, kterého zná z fotografie. Dojde k seznámení a mladí v sobě najdou zalíbení.

Situace se všelijak zaplétá a diváka pobaví zajímavé a legrační dialogy. Dragoun Dlabola poznává, že babka Kokoračka je vlastně jeho bývalou láskou. Zjišťuje, že se proměnila v „čertici“, a ve zděšení před ní prchá. Kokoračka vidí, že ho nezíská, a spokojí se nakonec s lesákem Rambouskem.

V závěru hry mají Slávka s Pavlem i Žanynka s Filípem před svatbou.



Hráli: Emil Andrýs, Zdeňka Machová, Jan Mach,
Jan Krcha, Ludvík Slovák, Franta Drápala,
Drahuška Mrkvicová, Luďa Koleček, Anežka
Gerlichová, Anežka Andrýsová (provd. Bajarová),
Jožka Bradáč
Režisér: Alois Gerlich

Gazdina roba

Gabriela Preissová,
drama o třech dějstvích 1979

Krajčírka Eva a Mánek Mešjaný se mají rádi. Mánkovi rodiče lásce nepřejí a snaží se, aby si všímal bohatší Maryši Kotlibové. Na hodech je Mánek zvolen stárkem a k němu jako stárka Maryša. Protože Evuša s ním na zábavě odmítne tančit – toto právo má podle ní jen jeho stárka Maryša, odmítá se Mánek účastnit zábavy a odchází domů.

Eva chce všechno vyřešit tím, že dá kožešníkovi Samkovi, který ji má rád, slib, že si jej vezme. I přes to, že Mánek je nešťastný, se svatba uskuteční. Po čase se také Mánek ožení s Maryšou a mají spolu dvě děti. Během čtyř let manželství se Evě narodí dítě, které bohužel brzy zemře. Eva ze smrti Katušky viní Samka. Odmítl k ní povolát doktora z Hrozenkova a zavolal raději babku Kačudrkotnicu. Od té doby jí je Samko protivný, a protože i Mánek není v manželství spokojený, znovu se s Evou sejde. Mánek podepsal smlouvu, že bude řídit polní práce a za týden odjíždí do Rakous. Eva se rozhodne, že odejde s ním. Mánek ji tam chce vydávat za gazdinu, svoji ženu.

Na hospodářství v Rakousích je Eva spokojena. Polní práce už končí a Eva se najednou dovídá od opilého dělníka Rubače, že všichni znají pravdu, za zády se jí pošklebují a říkají jí posměšně „gazdina roba“. Do Rakous přijíždí i Mánkova matka a prosí syna, ať se vrátí ke své ženě a dětem.

Na dožatou dojedou i baron s baronkou, kterým panství patří, a kromě jiných brigádníků chtějí odměnit dárkem – zlatým křížkem i Evu, gazdovu ženu. Mánkova matka Mešjanka jim v rozčilení řekne, že Eva není právoplatnou Mánkovou manželkou. Vzniká z toho nepříjemná situace pro zúčastněné. Nešťastná Eva podlehne pocitu beznaděje. Život pro ni přestal mít smysl a utopí se v řece.





Hráli: Marie Polášková (provd. Jurajdová),
Julie Trčková, Alois Gerlich, Jarek Jurajda („Kosa“),
Mirek Drápala, Luďa Koleček, Vašek Jurajda,
Zdeňka Machová, Mirka Cébová, Věra Křenková,
Jan Mach, Eva Bušová, Břeťa Pohořelský,
Věra Drápalová, Olín Kubáň, Anežka Gerlichová,
Drahomíra Mrkvicová, Franta Drápala (z Mokrého),
Anička Baslová, Jirka Jakšík, Honza Krcha,
Jožka Drápala, František Drápala („Drápalíček“),
Bohuš Drápala, Mirek Mrkvica, Tonča Španihelová

Jeppe z Vršku

Ludwig Holberg,
variace na téma staré dánské komedie
ve třech aktech s epilogem 1980

Mladý baron jde na lov jelena se skupinou svých kamarádů. Zastaví se poblíž domku Jeppeho z Vršku, odkud je slyšet křik. Správce vysvětluje, že to Jeppe dostává výprask karabáčem od své ženy Nily. Baron ji zavolá, aby jim řekla, co se děje. Nila si stěžuje, že Jeppe je hňup, který jen spí, jí, nebo pije jako suchý písek. Proto mu mistr Erich, jak ona říká karabáči, musí tancovat na hřbetu.

Ve městě je trh a Nila rozkáže muži, aby naložil sýr, a dá mu peníze na nákup potřebných věcí. Jeppe cestou medituje, jak má těžký život. Žena ho bije, je mu nevěrná a správce ho honí do práce jako soumara. Když zjistí, že má žízeň, zastaví se v hospodě u Jakuba a doufá, že Jakub mu dá na dluh. Ten je neoblomný a chce peníze. Tak se stane, že Jeppe postupně propije všechno, co dostal od Nily na nákup. Opilý pokračuje na trh, ale na cestě se svalí a usne. Tam ho objeví skupina s baronem, která se vrací

z nevydařeného lovu, a rozhodne se na účet Jeppeho si zažertovat. Odnosou jej na zámek a tam uloží do panské postele. Když se Jeppe probudí, jednají s ním jako s baronem. Žert se jim daří. Když se Jeppe brání a vysvětluje, kdo je, tvrdí mu služebníci, že je nemocný. Doktor ho uklidňuje, že měl ošklivý sen a je nutné, aby se rozptýlil zábavou. Na zámku mu proto připraví nejchutnější jídla a pití, co hrdlo ráčí. Na roli barona si Jeppe rychle zvykne a rozkazuje lokajům, co mají donést. Nyní jako „baron“ vyčte správci, že je zloděj, a do očí mu řekne, v čem jej okrádá. V okamžiku, kdy ho napadne, že je Jeppe, se honem napije, aby zahnal fantaz. Protože ne všichni, kdo ho obsluhují, mu jsou po chuti, rozhodne se, že toho, kdo mu pokazí náladu, dá oběsit. V opilecké náladě vykřikuje, že dá oběsit třeba celý svět, jen ať se houpá...

Spícího opilého Jeppeho odnesou lokajové domů a položí na hnojště. Tam ho objeví Nila a seřeže ho karabáčem. Jeppe pod dojmem předešlých zážitků protestuje, ale pak se přece jen zeptá, kdo vlastně je. Jakmile uslyší, jsi ochlasta, lump a dobytek, pochopí, že je doma.

Žert ještě nekončí. Pro Jeppeho přijdou ze zámku, obviní ho, že se vydával za barona, a odsoudí k smrti otravou jedem. Dostane vypít

celou láhev kořalky, ve které je uspávací prostředek. Když usne, myslí, že je po smrti. Nila dostane zprávu, že je vdovou, a hořekuje nad nebožtíkem.

Jepe se konečně probere z opilosti. Nad sebou vidí barona a ten mu řekne, že si zažertovali a za způsobená příkoří ho odškodní váčkem s tolary. Nile baron přikáže, ať je Jeppemu řádnou manželkou a neopovází se ho už nikdy bít.





Hráli: Láďa Šretr, Jan Mach, Franta Drápala, Luďa Koleček, Zdeňka Machová, Ludvík Slovák, Anežka Gerlichová, Mirek Mrkvica

Divadelní hry

Blaník	(1953)
Matčino srdce	(1954)
Tvrdé selské palice	(1954)
Král Nešetřil a víla Spořivost	1955
Chudák manžel	1956
Maryša	(1957)
Kašpárek u notáře aneb Kdo šetří má za devět ...	1958
To byla noc	1958
Třetí zvonění	(1959)
Zdravý nemocný	(1960)
Perníková chaloupka	1961
Lucerna	1961
Tři sestry a růže	(1962)
Její pastorkyňa	1962
Paličova dcera	(1963)
Pan Měsíček obchodníkem	(1964)
Kolébka	1965
To byl český muzikant	1966
Selský práh	1967
Dámy a husaři	(1971)
Prach a broky	(1972)
Gazdina roba	1979
Jeppe z Vršku	1980

Vzpomínky herců



Luďa Koleček

Když sem jednúc jako nesmělý mladý ogar hrál s paní Gerlichovou, zakřičel na mňa pan Gerlich z hledišťe: „Pořádně chytni tu moju starú!“

V jednéj hře začal Pepík Polášků odříkávat můj text: „Aby to vzal čert!“ Co teď? Nezaváhal jsem a povídám: „A já též pravím, aby to vzal čert!“

V roli indiána, když sem sa točil na jevišti, mně najednúc spadla paruka. Hledám ju na zemi kolem sebe a lidé sa mohli uřehtat! Nakonec sem zjistil, že mně spadla enem za krk a visí mně na zádoch.

U Mrkviců v dřevěném domku u cesty býval i pan Halamíček, otec Drahušky Mrkvicové. Byl velice zručným stolařem. Jednou jsme na Kamenci hráli divadlo a v tem slyšíme: „Hoří!“ A už jsme utíkali hasit. Pan Halamíček vařil klíž, usnul a začala mu hořet jeho stolařská dílna. Zhořelo toho hodně, ale jináč sa větší neštěstí nestalo.



Anička Bášlová

Když sa hrálo u Semerků, tak sem slyšela, že ty hry dával dohromady pan Koleček. (Jeho syn a herec Luďa doplnil, že tatínkovi pomáhal pan Tvarůžek. Hrály se tam např. hry „Z českých mlýnů“ a „Tvrdé selské palice“. Jeviště bylo provizorní. Udělalo se ze sudů, na které se položily desky.)

Anička pokračuje: „Na Kamenci, když jsme tam hráli poprvé, se hrálo na otevřené verandě, která měla stěnu z dřevěných, zkřížených trámů. Hrála se divadelní hra „Tvrdé selské palice“. Pamatuju si, že jsem tam hrála takové „třeštidlo“ a pořád sem naháňala Květa Frňkového, že mu udělám švestkové knedlíky. On mňa ale nechcél.“



Táňa Večeřová

Rekvizity musíme mít při hře vždy po ruce, protože v průběhu představení se pro ně nedá dojíti. Ve hře „Chudák manžel“ jsem podle scénáře omdlela. Vašek Koleček mne

měl potřit kolínskou, ale tu si zapomněl v šatně. Neměl po ruce nic jiného než cukřenku, a tak ji vzal a posypal mě cukrem.

Hráli jsme hru „Třetí zvonění“. Pan Filip seděl na kulaté židli a cítil, že se mu odlepuje knír. Když vstal, tak se s ním zvedlo dýnko židle a začalo se kutálet po jevišti k divákům. Mirek Filip se rozběhl, zachytil dýnko, než spadlo mezi diváky, vrátil ho zpět na židli a pak si v klidu opravil knír.

Po zkouškách na Kamenci jsem měla strach chodit domů v noci po Pasekách. Režisér pan Vašek se nabídl, že mě sveze na štangli kola, prý beztoho večer jezdí do hospody na pivo. No, daleko jsme nedojeli. U Paprskářů jsme se vybourali – spadli jsme do příkopy.



Lidka Kulišťáková (roz. Drápalová)

Jako děcka jsme hráli hru „Král Nešetřil a víla Spořivost“. O přestávkách jsem chodila před oponu a dávala

dětem hádanky.

Panu Slovákovi, který býval na Dolních Pasekách a byl ředitelem spořitelny, se hra líbila, a že byla o spoření, tak nám donesl tříposchodovou bonboniéru.



Jan Mach

Hru Jeppe z Vršku jsme hráli také v Hážovicích. Na představení přišli příbuzní, kteří tam bydlí, a mezi nimi i staříček mé manželky Ludvík Andrýs. Byl známým taneč-

níkem a šibalem. Ve hře jsem v první scéně jel na trh s trakařem, se kterým jsem se zastavil v hospodě „U Jakuba“. Děj pokračoval v další scéně, ale staříček Ludvík sledoval všechno

pozorně. V nečekané chvíli mě zaskočil dotazem z první řady, kde seděl: „Ogare, gde si nechal tragač?!“

Jako „baron“ jsem si poroučel k jídlu a pití samé dobroty. Stůl se prohýbal, ale já jsem musel neustále mluvit, takže jsem nic pořádně neokoštoval. Těšil jsem se na závěr hry, ale než jsem dorazil za oponu, všechno bylo snědono a vypito.

Když přijde na „barona“ Jeppeho nutná potřeba si odskočit na „malou“, ukáží mu sloužící, kde je noční nádoba. „Baron“ si ulevuje a nahrávka zvuku zurčící tekutiny je tak věrohodná, že i některé diváky to donutilo odejít na toalety.

Ke zkouškám na Kamenec jsme vodili i naše děti. Rády si hrály na jevišti a obdivovaly herce. Nejstarší Věrka se ve hře „Prach a broky“ beznadějně zamilovala do Jožky Bradáče, jenž hrál Filípka. Jeho milou byla bohužel Žanyňka, kterou představovala Věrčina teta Anežka. Ta se ho přes velkou snahu naší dcery (snad díky scénáři) odmítla vzdát.



Zuzana Vašková

S rodiči jsme se na Dolní Paseky přestěhovali z Hutiska-Solance. Tatínek přišel na školu náhradou za pana učitele Jungvirta.

Přivezli jsme s sebou malé loutky. Loutkové divadlo se hrálo na Kamenci na levé straně sálu. Později byly zakoupeny rodičovským sdružením velké loutky, které byly zavěšeny pod stropem v kůlně u Kamence.

Čtené zkoušky bývaly ve škole (nyní středisko Kamarád). Bylo tam teplo.

Vzpomínám si, že u Halamíčků hořelo, když jsme na Kamenci hráli hru „Paličova dcera“.

Nadčasovost divadelních her

I když se příběhy z divadelních her odehrály mnohdy dávno v minulosti, jsou některé i dnes k zamyšlení.

Ve hře „Král Nešetřil a víla Spořivost“ jsou z počátku všichni spokojeni. Dopřávají si všeho, co se jim zamane, a král vesele utrácí. Pak najednou zjistí, že je království na mizině, a neví jak přijít k penězům. Dnes často slyšíme, že lidé dluží ohromné sumy, a i stát má značné dluhy, které se rok od roku stále zvyšují. Ačkoliv to nemá logiku, je s podivem, že to málokoho trápí.

Ve hře „Selský práh“ Otec Tomka, který sňatku s Maruškou nepřál, nakonec povolil, ale prorokuje jí, že to bude mít těžké. Na gruntě je mnoho práce a málo odpočinku. Když se sklízí úroda, i zdraví musí jít stranou. Vztahy mezi lidmi v rodině se rozkládají a lidé nečekaně umírají. Po změnách v naší společnosti se otevřely velké možnosti podnikání a výdělků. Někteří se tomu věnují natolik, že se často setkáme s výrazem „workoholik“. Kvůli práci je málo času na jiné věci: na odpočinek, kulturu, vztahy a hlavně na rodinu.

Seznam herců dolnopaseckého divadla (z let 1953–1980)

Andrlová Iva	Drápala Franta
Andrýs Emil	Drápala Franta (Drápalíček)
Andrýsová Anežka	Drápala Bohuš
Andrýsová Emílie	Drápalová Zdenka
Andrýsová Zdeňka	Drápala Jarek
Baroš Jan	Drápalová Věra
Basel Jan	Divínová Anička
Bradáč Jožka	Filip Mirek
Bušová Eva	Frňka Tonda
Bůžek Mirek	Frňková Lidka (Cébová)
Bůžek Svaťa	Frňková Marie
Cébe Mirek	Frňková Marcela
Cébová Mirka	Frňková Miladka
Cébe Pavel	Gerlich Alois
Černoch Petr	Gerlichová Anežka
Drápala Jožka	Jakšík Jirka
Drápalová Ludmila	Jurajda Pepa
Drápalová Zdenka	Jurajda Jarek
Drápala Franta (Mokré)	Jurajda Vašek
Drápalová Ludmila (Mokré)	Halamičková Božena
Drápalová Alena	Halamiček Mirek (Mir)
Drápalová Lidka	Hasalík Láďa
Drápalová Vlasta	Holiš Vlasta
Drápala Franta ml.	Kačmárik Jan
Drápalová Dana	Krcha Jan

Krcha Pavel
Křenková Věra
Kopřivová Růžena
Kopřiva Ruda
Kopřiva Rošťa
Koleček Luďa
Koleček Vašek
Koleček Jan
Mach Jan
Maleňáková Milada
Marková Alena
Mrkvica Aleš
Mrkvica Mirek
Mrkvicová Drahuška
Mrkvicová Michaela
Pavelková Věra
Pavlík Čenda
Pavlík Mirek
Pavlíková Jiřina
Plandorová Jarka (Trčková)
Plandorová Jenka

Plandor Slávek
Pohořelský Břeťa
Polášková Maruška
Polášek Pepík
Polášek Slávek
Skalíková Lidka
Slovák Ludvík st.
Slovák Ludvík ml.
Slováková Staňa
Slováková Lidka
Slováková Jarka
Šimurda Vašek
Španihelová Tonča
Trčka František
Trčková Emča
Trčka Franta
Vašek Emil
Vašková Marie
Vašková Zuzana
Vašek Milan
Večeřová Táňa

Dolnopaseckým divadelním souborem prošlo během jeho činnosti přes devadesát herců. Někteří hráli jen jednou, ale většina několikrát. Mnozí hráli několik sezon a potom skončili. Řada z těch, kteří začínali hrát v padesátých letech v dětských rolích, pokračovala i v dospělosti. Na ochotnickou scénu do paseckého divadla se herci rádi vraceli i po letech. Část dolnopaseckých herců vystupovala také v divadelních hrách v rožnovských souborech Stálá amatérská scéna a Sakotran.

Na harmoniku hrávali v divadle, při kácení máje a jindy



Tonda Frňka



Jan Baroš



Franta Drápala

Kulisáci, osvětlení

Franta Drápala (z Mokrého), Boja Drápala

Maskéři

Leoš Matějka, pan Tvaružek, Olin Kubáň

Režiséři



Ludvík Koleček



řídící učitel Emil Vašek



učitel Alois Gerlich

Fotografiemi a zážitky z divadelní činnosti na Dolních Pasekách přispěli

Anička Baslová, Luďa Koleček, Jarek Slovák, Vlasta Kuchyňová, Lidka Kulišťáková, Anežka Bajerová, Emílie Machová, Vašek Jurajda, Jan Krcha, Lidka a Pavel Cébovi, Tonča Dobešová, Jindra Jakšíková, Marie Pavlicová, Jan Pavelka, Alena a Břeťa Pohořelští, Zdenka Faldýnová, Táňa Večeřová, Slávek Polášek, Jan a Zdeňka Machovi, Franta Drápala, Zuzana Vašková

Na závěr

Rožnováci rádi vzpomínají na ochotníky z Dolních Pasek, kteří hráli divadelní hry nejen na Kamenci a u Taty Janošíka, ale i v okolních obcích. Pro mnohé herce je to nezapomenutelná část jejich životního příběhu, kdy mohli uplatnit své herecké vlohy a podílet se na kultuře a dobrých vztazích ve svém okolí.

To vedlo k myšlence sesbírat fotografie a vzpomínky z této doby, které by byly podkladem pro setkání všech, jimž je amatérské divadlo blízké. Po delších přípravách k němu došlo ve čtvrtek 9. 11. 2017 v prostorách Městské knihovny v Rožnově pod Radhoštěm. Účastníci setkání, mezi kterými bylo mnoho dosud žijících herců, si zde příjemně zavzpomínali.

Na setkání bylo také dohodnuto vydání této publikace, jež obsahuje všechny hlavní dostupné údaje o paseckém amatérském divadle.

**Děkuji všem hercům
a dobrým přátelům z Dolních Pasek,
kteří mně pomohli oživit vzpomínky.**

Za oponou času

Jan Mach
2017

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm,
příspěvková organizace
Bezručova 519, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

Tel.: 571 654 747, 777 808 695
e-mail: knihovna@knir.cz
<http://www.knir.cz>

ISBN 978-80-87334-33-1

Edice Milé tisky č. 15


**Městská
knihovna**
Rožnov pod Radhoštěm



Odpovědná redaktorka:
Marcela Slížková

Redakční rada:
Richard Sobotka, Ivan Bajer, Vladimír Bartošek,
Pavel Hon, Jan Surý,
Helena Uhrová.

Sazba: Honza Bartoň

Logo Město v mé paměti a kresba knihovny:
Vladimír Bartošek



Městská knihovna

Rožnov pod Radhoštěm



MILÉ TISKY
